

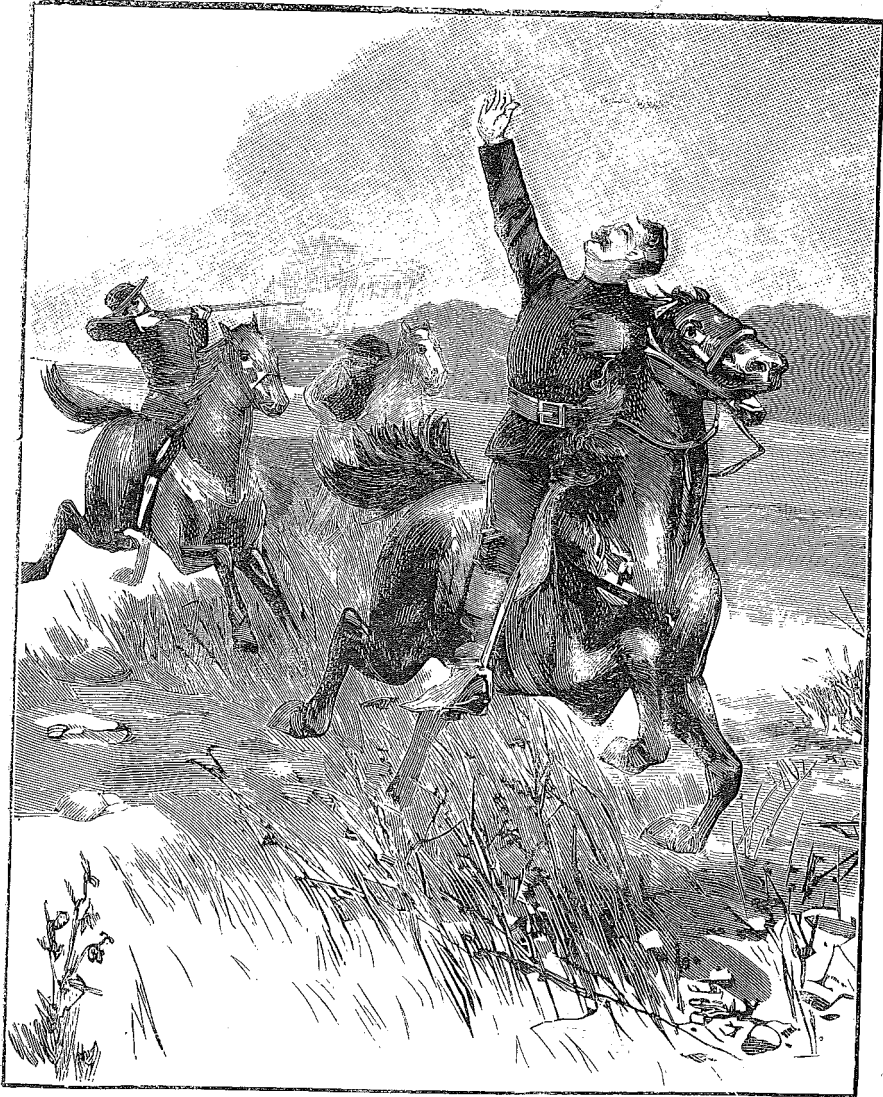
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 3.

19de januar 1896.

22de aarg.

Dødelig saaret.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. levers det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

3. lelse.

Den tredje artikel.

V. Ombendelsen.

ABC-klassen: Jer. 31, 18: Ombend du mig, saa bliver jeg ombendt; thi du er Herren, min Gud.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Ef. 5, 7: Den ugudelige forlade sin vei, og den uretfærdige sine tanker og ombende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han skal mangfoldig forlade.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, 2 Kor. 7, 10 (Sp. 536) og Ap. Gj. 16, 30. 31: Han sagde: „Herrer! Hvad bør det mig at gjøre, forat jeg kan werde salig?“ Men de sagde: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du werde salig!“

Wink.

„Som har helliggjort mig i den sande tro.“ (David, Bbh. 36; den forlorne søn, Bbh. 69; tolterne, Bbh. 71; Sakkæus, Bbh. 86; Peter, Bbh. 92; Paulus, Bbh. 103).

— Menneket siges at ombende sig selv paa samme maade som et fævtigt siges at vende sig, naar det bevæges af sømanden eller vinden.

— En ung student i B. blev meget syg. Hans ven en mediciner, besøgte ham troelig og behandlede ham med opofrende kjærlighed. Begge var, skjønt ærbare mennesker, dog verdensbørn og fremmede for Guds rige. Sygdommen tog til; den syge kunde ikke mere taale lyet, hvorfor lægen lod hans seng bringe bort fra vinduets nærhed og hen til et hjørne, der kun ved en tynd væg var adskilt fra husbertens værelse. Saa laa da den syge paa sit leie, alene med sine tanker. Der kom nu over ham en saadan dødsfærdighedsstilstand, hvortil man vel kan se og høre alt uden dog rigtig at kunne gjøre sig rede for

noget. Da hørte han en sagte stemme ligesom fra det fjerne, men som dog ganske tydelig sagde: „Hvo ved, hvor nær mig er min ende“ o. s. v. det hele vers ud, og atter paany lod det samme vers op og op igjen i den syges øren. Engang i sin ungdom havde han lært salmen; men siden havde han glemt den. Nu lyder det uafbrudt i hans øren, og han kan ikke komme fra det: „Min Gud, gjør dog for Kristi blod min sidste affædstime god!“ Hans ven kom til ham, følte paa hans puls og sagde: „Hvordan staar det til?“ Med et gjennemtrængende blik saa den syge paa ham og sagde: „Min Gud, gjør dog for Kristi blod min sidste affædstime god!“ Bennen rystede paa hovedet og mente, det var feberfantasier; men da han atter spurgte ham, fik han altid det samme svar. Med ubiise forlod han sygeværelset. Men ogsaa paa ham havde dette vers en underlig virkning. Hans syge vens blik og stemme traadte atter og atter frem for hans sjæls øie. Dagen derefter fandt han den syges tilstand bedre, pulsen slog roligere, og den unge mand var bleven stille og alvorlig. Han sad opreist i sengen og læste i et lidet nyttestamente, som hans mor havde pakket ned i hans kuffert ved affæden fra hjemmet. Han er siden bleven en tro og dygtig Herrens tjener og sidder ikke længere blandt spottere. — Men hvorfra kom hin stemme, gennem hvilken Herren ralte til den syge og bragte ham til ombendelse? O, forunderligt! Husbertens lille søn havde paa skolen faaet netop det ovennævnte vers som udenadslæse til næste dag, og for at være uforskyret havde han sat sig hen i det hjørne, dag hvis tynde væg den syge laa, og læste med sagte stemme salmeverset op og op igjen, til han kunde det.

— En dag traf en kristen gaardbruger sammen med en gammel sømand, som fortæller ham om sin ombendelse. Som yngling fandt han i sit hjem en gammel bog. Denne tog han med sig og lagde den i sin kuffert. Som sømand havde han ingen trang til at læse Guds Ord; men en dag tager han bogen frem og læser i den; denne bog blev årsagen til hans vækkelse og ombendelse. Bogen var — gamle Pontopidans Forklaring

— En from greve blev engang paa en ensom skovvei overfaldt af en røver, som forlangte hans penge. Greven gav dem villig til ham, slog ham derpaa fortrolig paa skulderen og sagde: „Og nu, min ven, naar du engang kommer til galgen, saa husk paa, at Jesus, det Guds lam, er død ogsaa for dine synder; saa kan du maatte endnu tages til naade og blive salig.“ Et aar senere kom han paa et andet sted tilfældigvis atter sammen med røveren og fandt i ham en angerfuld, ombendt kristen. Hine ord var blevene igjen i hans hjerte som en brod og var blevene ham en kraft til saliggjørelse.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

3. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

V. Conversion.

ABC Class: Jer. 31, 18: Turn thou me, and I shall be turned; for thou art the Lord, my God.

Catechism Class: Same as above, and Is. 55, 7: Let the wicked forsake his way, and the unrighteous man his thoughts: and let him return unto the Lord, and he will have mercy upon him and to our God, for he will abundantly pardon.

Explanation Class: Same as above, 2 Cor. 7, 10. (Qu. 536), and Acts. 16, 30. 31: He said, "Sirs, what must I do to be saved?" And they said, "Believe on the Lord Jesus Christ, and thou shalt be saved."

SUGGESTIONS.

"Who has sanctified me in the true faith."

(David, B. H. 36; the Prodigal Son, B. H. 69; the Publican, B. H. 71; Zaccheus, B. H. 86; Peter, B. H. 92; Paul, B. H. 103),

— Conversion is at once a breaking with our past, a leaving of the way we have hitherto gone, and an entering upon a new way to righteousness.

— Conversion means a turning back or round again, when we have gone out of the right road and followed the ways of sin.

— What is the opposite of conversion? Is it neutrality? No, it is aversion. If we are not turned to God, we are turned away from him.

— There is one palm whose bud-sheath opens suddenly, with a report which resounds through the forest; but most buds open very gently, and silently unfold their petals to the sun. Even so it is with human souls. The conversion of one is a very violent and sudden process; that of others takes place gently as the opening of a rosebud to the sun. A great preacher likened his own conversion to a child being awakened by its mother's kiss. So it is with many. They wake up to a new life under the gentle kiss of the Divine love.

— How different is the conversion of Paul which was attended with a very deep agitation of soul — trembling and astonishment, — from that of a Nathanael or John, in whom that great change, from the old to the new man, was imperceptible and without any violent commotion of soul! And yet in them, equally with Paul,

the most thorough transformation of personal character and life took place.

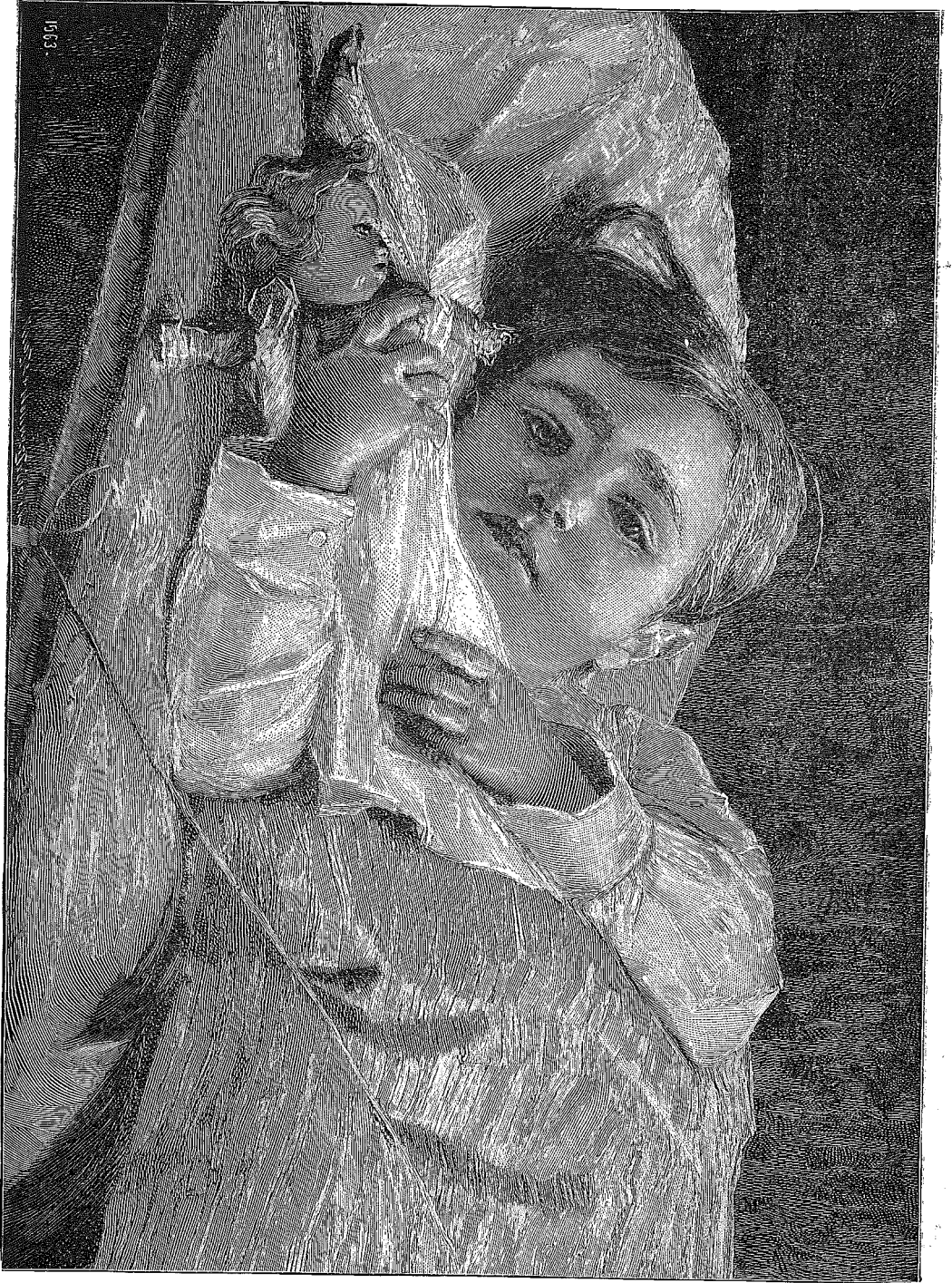
— If we could lay a hand upon the fly-wheel of a great railroad locomotive, running 60 or 70 miles an hour, and stop it, we should perform an astounding miracle. But this is what God does in miracles of conversion. He laid his mighty hand upon the fly-wheel of Paul's life, and not only stopped its mad career, but turned it right around in the opposite direction. The persecutor becomes a preacher.

— "The Duke of Burgundy," according to the declaration of his biographer, "was born terrible." He would indulge in such paroxysms of rage that those who were standing by would tremble for his very life. He was hard-hearted, passionate, furious to the highest degree, even against lifeless objects; incapable of bearing the least opposition to his wishes; fond of gambling, violent hunting, and the gratifications of the table; abandoned to his pleasures; barbarous; born to cruelty. The prodigy was, that in a short space of time God's grace through the Word made him a new man, and changed those terrible qualities into all the opposite virtues. From the abyss which I have described there arose a prince affable, gentle, moderate, patient, modest, humble, austere only to himself, attentive to his duties. His only object seemed to be to perform all his actual duties as son and subject, and to qualify himself for his life-work.

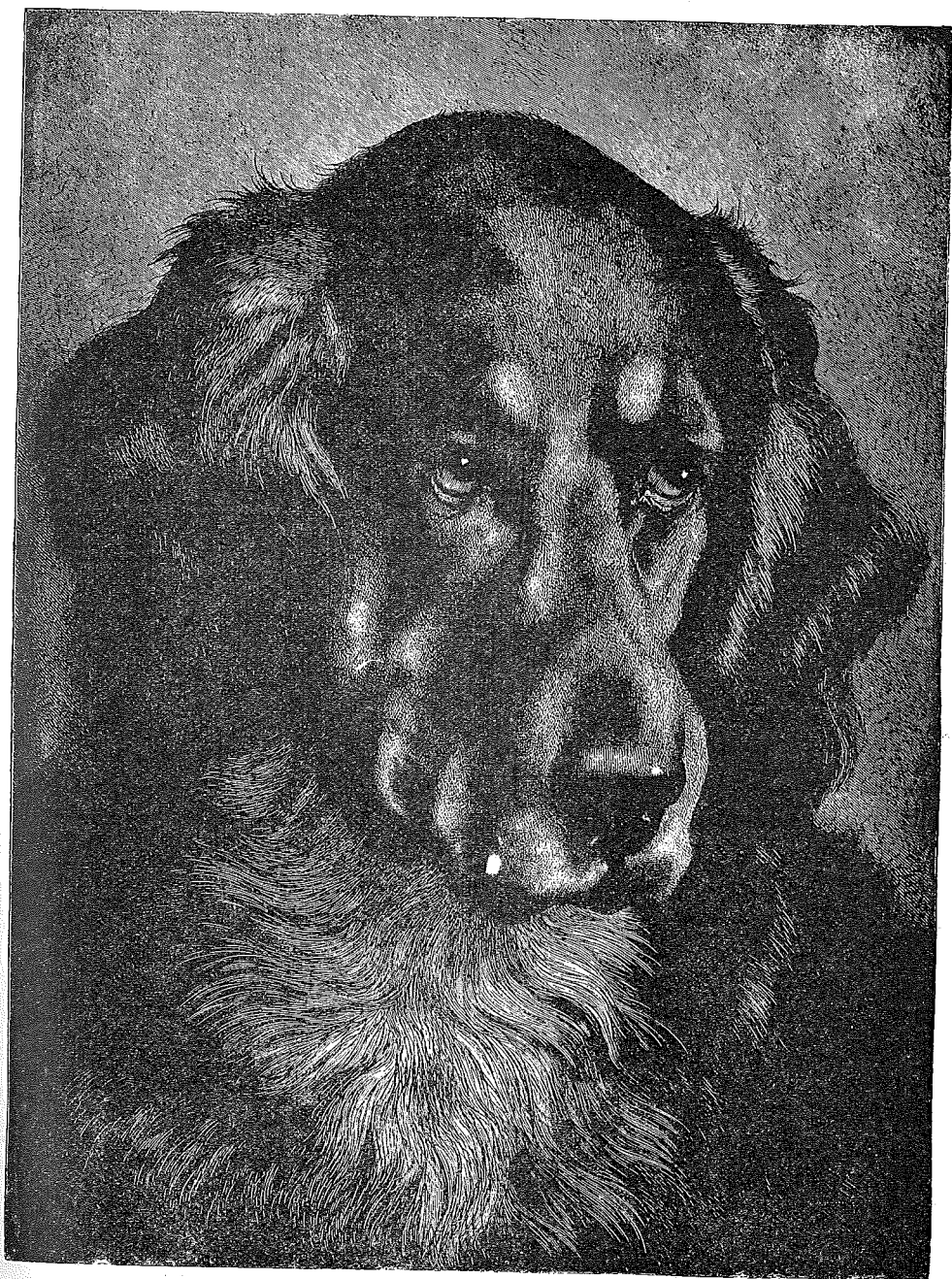
— A remarkable conversion took place, some time ago, in a village of Switzerland. There was a lady who lived only for this world; the thoughts of her sins had never caused her uneasiness; she was careful and troubled about many things, but neglected the one thing needful. One night, while alone in her room, she saw the lamp which lighted it suddenly go out. Although she was alone, she said aloud (thinking only of the accident which left her in the dark), "There is no oil in the lamp." The words thus spoken echoed in the room and sounded in her ears, but with a new sense. She recalled the parable of the five foolish virgins who had no oil, and whose lamps went out at the coming of the Bridegroom; and from that moment, day and night, that word of God remained in her soul, as an arrow remains in the side of a stag who flies away from the hunters. It recurred to her constantly: "No, I have no oil in my lamp! My God, what will become of me?" Through that word she was led to search the Scriptures prayerfully and turned to faith in Christ.

— When St. Chrysostom was asked to state the sign of true conversion, he answered, "The first is humility, the second is humility, and the third is humility."

— The sure mark that conversion has taken place is the attitude of the soul toward Jesus. It cannot do without him.

Salle Smith.

Den har „Fylas“ trofaste øine.

Den lille franskmand.

(Fortættelse.)

„Du er baade en forstandig og godhertiget kone, det er sikkert!“ sagde Lorents, idet hans betænkelige miner begyndte at forsvinde, og hans ansigt atter lysnede. „Godt, lad os altsaa gjøre det! Jeg faar endnu et aar slide paa min gamle søndagsfrak. Saa beholder vi altsaa gutten. Den gode Gud faar sørge for resten.“

J samme øieblik traadte Ludvig fuldt paaflædt ind og hilste høflig godmorgen til forpatterfolkene. Han ventede ikke længe, men bad straks Lorents om at sadle hesten for at ride med ham til mama.

„Kjære Ludvig“, sagde Lorents, „din mor er allerede igaar middag reist fra Waldenberg og er nu mange mil borte. Hun var meget bekymret for dig; men hun kunde ikke blive der længere. Husarerne tvang hende til at reise videre. Og nu er den store krigsskare mellem hende og os, saa det er umuligt for dig at komme til hende.“

Ludvig begyndte at græde bitterlig; han hulkede voldsomt. Johanna satte sig paa en bænk, løstede gutten op paa sit fang, tørrede hans taaver og sagde kjærlig: „Græd ikke kjære Ludvig! Vent taalmodig en tid, saa faar du nok se din mor igjen, og da vil det blive dobbelt morsomt at møde hende igjen. Indtil da skal jeg og min mand være som forældre for dig, og alle vore børn skal elske dig som sin egen brøder. Alt, hvad vi har, skal vi dele med dig.“

Men Ludvig vilde ikke lade sig trøste og holdt ikke op at græde. Da forsøgte Johanna et andet middel for at trøste ham: Hun tog ham med sig ud og sagde til Lorents, at han skulde hente ud af stalden deres søl. Ludvig jublede ved at se det kvikke lidlige dyr. Sorgen var glemt som med engang. Taarerne hang endnu i draaber paa hans kinder; men han kunde alligevel fornøjet snakke om, at paa den hesten vilde han imorgen eller iovermorgen ride til sin mor.

4. Folkene i landsbyen.

Den franske guts komme blev snart bekendt over hele landsbyen og vakte stor

opsigt. Hele dagen igjennem kom der en mængde børn og ogsaa mange mødre hen til Lorents's hus for at se den fremmede gut. Om aftenen samlede stedsbets fædre under den store lind, som stod midt i landsbyen ikke langt fra kirken. Her pleiede de ofte efter endt dagsarbejde at samles for at røge sin pipe og snakke sammen. Denne gang var det selvsølgelig Ludvig, de snakkede om. Og saa Lorents kom efter en stunds forløb derhen og havde Ludvig med sig; han fortalte, hvorledes han havde fundet ham i skoven, og at han havde besluttet sig til at have gutten hos sig, indtil hans mor hentede ham.

Bønderne roste Lorents paa grund af hans kristelige kjærlighed. Nogle mumlede dog noget om, at Lorents havde børn nok at sørge for paa forhaand, og at det ikke var klogt af ham at tage fremmede børn i huset. Især var det en bonde ved navn Krall, som talte saaledes; han var et mindre godt menneske og alt andet-end venligsindet mod Lorents; han paastod endog, at man burde se til at faa den lille franskmand ud af landsbyen snarest mulig. „Huff paa, naboer“, sagde han, „at emigranterne er Frankrigs fiender; de franske soldater, som vi nu aldrig kan være sikre for, vil med alt andet end venlig øine se paa, at vi opfostrer søn af en af deres fiender i vor landsby. De vil komme til at hegne sig paa os derfor og plyndre vor by eller kanske endog sætte ild paa den. Al“, udbrød han i en ynkelig tone, „jeg synes allerede at se vor kjære landsby i flamme! Jeg maa paa det mest indtrængende raade til, at gutten bliver ført over grænsen, og at man ilægger Lorents en passende pengebød, fordi han har slæbt denne gutunge hid og derved let kunde bragt ulykke over os alle sammen.“

Nogle bønder blev forstrækkede ved at høre, hvilken fare de udsatte sig for, og sluttede sig til Krall's mening; men andre, som havde dedre forstand og mere menneskelige følelser i sit bryst, kom med kraftige indsigelser. Der opstod som følge heraf en sterk ordstrid, og bønderne blev temmelig hvirvlede. Flere og flere folk strømmede nu ogsaa sammen, baade unge og gamle, baade kvinder og børn dels for at høre paa striden, dels for at se den lille franskmand, hvem striden gjaldt.

Tilslut kom ogsaa prestens tilstede. Han hørte en stund paa dem og sagde derpaa

rolig: „Mine kjære folk, I ængster eder uden grund. Den fare for vor landsby, som nogle af eder tror er saa stor, behøver I ikke at frygte det ringeste for. De franke soldater er altfor forstandige til at ville gjøre eder noget ondt, fordi I modtager i eders landsby dette uskyldige barn, som endnu ingen forstand har paa den politiske strid i sit fædreland; I vil tværtimod vinde deres velvilje ved at vise venlighed og kjærlighed mod dette stakkars hjælpeløse barn. Og skulde alligevel nogen af eder være misfor- nøiet, saa læg bare al skylden paa mig alene. Sig, at det er mig som har raadet eder til at lade barnet blive i landsbyen. Jeg skal gjerne tage skylden paa mig.“

Presten tog derpaa venlig den lille Ludvig i haanden og viste dem den elskelige gut, som havde faaet taaer i øinene, fordi de vredes saa for hans skyld. „Se“, sagde han, „et saadant barn stillede ogsaa vor Herre og Frelser engang midt i sine discip- les kreds og sagde: Hvo, som annammer et saadant barn i mit navn, annammer mig.’ Ja han aabarede endog sine disciple og sagde til dem: Ser til, at I ikke forarger en af disse smaa. Thi jeg siger eder: Deres engle i himlene ser altid min faders ansigt, som er i himmelen.’ Saaledes har vor Herre og Frelser talt. Nu, mine kjære venner! Dette lille barn var kommet bort, og nu har den brave Lorents fundet det og optaget det i sit hus. Vil I nu virkelig hindre denne kjærlighedsgerning? Da vil I komme til at bedrøbe Guds engle, som elsker de smaa. Og vor Frelser, der betragter alt, hvad der gjøres mod et saadant barn, som gjort mod ham selv, vil blive alt andet end tilfreds med eder. Men hvis I alle viser eder lige- saa kjærlige mod det fremmede barn som Lorents, vil det bringe velsignelse baade over eder selv og eders børn. Tænk over dette, mens I nu i al frebelighed er samlede under dette træ; saa mange af eders sønner er ude i krigen og kan hvert øieblik blive faaret af fugler eller sverd! Hvis en eller anden af disse brave unglinge skulde komme til at ligge faaret og blødende paa aaben mark fjernt fra forældre og søstende — saa vil Gud ogsaa sende gode mennesker, som bringer dem hjælp. Vær forvisede om, at Gud rigelig vil gjengælde mod eders børn, hvad I gjør mod dette forladte fremmede barn.“

Flere af kvinderne begyndte at græde; de havde sønner, brødre eller forlovede i kri- gen; ja mere end en af de tilstedværende mænd fik taaer i øinene. Alle lovede at gjøre, som den ærbørdige prest havde sagt; de roste den menneskeljærlige Lorents og dablede den onde Krall, som havde forsøgt at skræmme dem og saa nær havde faaet dem til at begaa en stor daarskab og synd. Men lille Ludvig kysede prestens haand, taknemmelig for, hvad han havde sagt. Til gjengjæld indbød presten Ludvig at komme og besøge sig den næste dag.

5. Presten.

Næste dag gjorde Ludvig sig istand til at aflægge besøg paa prestegaarden. Han børstede meget omhyggelig sin blaa frakke og bad sin pleiemor om at kjæmme hans lange haar. Da han ikke syntes, han kunde komme til presten uden hat paa hovedet, spurgte han, om han fik lov at laane Kon- rads straahat. Johanna svarte, at den simple straahat passede daarlig til hans pene klæder; men Ludvig mente, at den var run- delig pen nok og affurat efter sidste mode.

Saa gif han afsted til prestegaarden. Da han var fremme, bankede han først paa dø- ren saaledes som det sømmer sig for en vel- opdragen gut, og da presten raabte „kom ind“, aabnede han døren, traadte ind og bukkede høflig for den gamle, elskelige sjæle- sørger. Han tænkte, at en prest maatte kunne tale fransk og tiltalte ham derfor paa sit modersmaal; presten forstod ogsaa fransk, men kunde ikke tale sproget; han havde nu i hele firti aar levet i denne ensomme landsby, hvor han saa stille og tro havde gjort sin gerning, og havde derfor ikke haft anled- ning til at tale sproget. Han ønskede der- for paa tyft gutten velkommen, bad ham sætte sig i sofaen og sagde: „Som du hører, min kjære Ludvig, maa jeg tale til dig paa tyft; men jeg forstaar godt, hvad du siger, naar du benytter dit modersmaal, især da du taler saa tydelig og rent. Du kan der- for blive ved at tale fransk til mig; men da du forstaar saavidt meget tyft, faar du finde dig i, at jeg svarer dig paa dette — jeg skal hjælpe til med nogle franske ord indimellem, om det er nødvendigt.“ Der- med var Ludvig meget vel tilfreds, og den lille mund kom snart paa glid. (Forts.)

Dødelig saaret.

(Med billede.)

”**H**vem vil vove det farlige ridt?” spurgte generalen og vendte sig mod sine ledsagere. Han vilde ikke befale nogen at gjøre det; thi han vidste, at der ikke var megen udsigt til at slippe fra det med livet. Men det var en vigtig ordre, som skulde bringes frem; det kunde gjælde manges liv, enten den kom frem eller ikke.

Og han skulde ikke behøve at spørge for-gjæves. En ung kjæt officer svarer freidigt uden betænkning: „Jeg skal gjøre det, hr. general!”

Den vigtige ordre blir overgivet ham; han stiller den ind paa sit bryst, og er alle-rede en halv time senere paa veien. Han søger at komme frem ad stier og skovveie; thi han ved, at fienden lurar paa alle kanter;

det skulde dog ikke være længe, at han useet kunde fortsætte sit ridt. Snart har han tre forfølgere efter sig; han griber sin revolver for om mulig at sende hver af dem en dødelig kugle, men blot en af hans forfølgere synker til jorden. Længere borte kommer flere ryttere tilsyne; en kamp vilde være aldeles unyttig; den eneste frelse er flugten. Han hører sine forfølgere's kugler flere gange hvine om ørene paa sig; men det falder ham ikke et øieblik ind at stanse og overgive sig.

Da sender den nærmeste forfølger atter en kugle efter ham, og demegang skulde den ramme altfor godt. I næste øieblik synker den kjætte officer dødelig saaret til jorden, medens hans heft bloddænknet galloperer videre. Et tappert hjerte var ophørt at slaa, fædrelandet havde mistet en af sine bedste sønner og hæren en af sine tapreste krigere.

Opl. paa gaade i nr. 1.
Handsten

Billedgaade.

de $\frac{n}{v}$ l s kn kn kn æm n

re re st it o

an og st th u i